

ΜΕΡΑΚΙΑ...

τοῦ κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΛΟΓΗΣ — λογῆς μεράκια γιομίζου-
ν τις ἀνθρώπινες καρδιές...

Τί τὰ θέλετε; "Ὅσο κι' ἂν οἱ ἀνθρώποι χαμοσέρονται στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ὅσο κι' ἂν ἀγωνίζονται γιὰ λεφτά, γιὰ νὰ φάη ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὅσο κι' ἂν ὁ ἀγῶνας αὐτὸς εἶναι σκληρός, κά-
ποιο παράξενο ξωτικό φῶς ξεβγαίνει μέ-
σα ἀπὸ ὅλα αὐτά. Εἶναι τὰ λογῆς με-
ράκια.

Ἐπάρχουν μεράκια πολύχρωμα, δια-
φορετικά, μεράκια γλυκὰ καὶ μεράκια
ποῦ σκλαβώνουν, μεράκια ποῦ δένουν
καὶ μᾶς κάνουν νὰ ξεχνάμε τὴν περὶ
ζωή, τὴν πάλη, τὸ φάγωμα μεταξύ μας. .

Μεράκια γιὰ γυναῖκες, τοῦ ἔρωτα τὰ
μεράκια, μεράκια γιὰ ὄραϊα πράγματα,
μεράκια γιὰ λόξεις ποῦ μᾶς δένουν, με-
ράκια γιὰ τέχνες καὶ γιὰ ἐπιστῆμες, με-
ράκια κάθε λογῆς μᾶς σφιχτοδένουν.

Μερικοὶ πιστεύουν πὼς εἴμαστε τρελ-
λοὶ, καὶ οἱ βίδες μας ἔχουν λασκάρη,
πὼς τρέλλες διάφορες μᾶς κυριεύουν.
Κι' ὅμως ὄχι. Εἶναι τὰ μεράκια.

Αὐτὰ τὰ ἄτιμα τὰ μεράκια!

* *

Στὴν ταβέρνα τοῦ κύρ—Σταύρου στὸ
ἤρεμο χωριὸ ἔχουμε συχνὰ γλέντια καὶ
χαρές. Προπάντων τὰ βράδια τοῦ Σαβ-
βάτου καὶ τῆς Κυριακῆς. Κι' ὄχι μονά-
χα ἔχουμε ἀνθρώπους ποῦ γλεντοῦν, μὰ

καὶ λογῆς ἀνθρώπους ἀπὸ τ' ἄλλα χω-
ριά, περαστικούς καὶ ἡσυχούς νοικοκυ-
ραίους ποῦ πᾶνε νὰ πιοῦν τὸ ἑκατοστα-
ράκι τους... "Ἐτσι ἔχουμε στοῦ κύρ-Σταύ-
ρου ὅλη τὴν κοσμικὴ κίνηση. Βέβαια
λείπουν οἱ γυναῖκες, μὰ ἔρχονται ὡς ἐ-
κεῖ τὰ μεράκια τῶν ἀντρῶν γιὰ δαῦτες.

Κι' ὅταν οἱ Ρουμελιῶτες τραγουδοῦν
τὰ θλιμμένα τραγούδια τους κ' οἱ Ἀρ-
βανίτες χωριάτες τὰ δικά τους μέσα στὸ
βάθος τῆς φωνῆς φαίνεται κείνο ποῦ
λέμε μεράκι. Τάχα νὰ τὸ ποῦμε πάθος,
πόθο, αἴσθημα;... "Ὁχι, εἶναι τὸ μεράκι,
τὸ ἀθάνατο μεράκι. Κι' ὅταν ἔρχονται
οἱ Πρόσφυγες μὲ τὰ δικά τους τραγού-
δια, παλαιοὶ Τσεσμελῆδες, μὲ κείνα τὰ
μακρόσυρτα τὰ γιομάτα πάθος καὶ λί-
γωμα, ἄλλα μεράκια γιομίζου τὴν τα-
βέρνα...

Καί, νά, οἱ νέοι χορεύουν καὶ τραν-
τάζει ὅλο τὸ μαγαζί. Μέσα στὴν κίνησή
τους εἶναι ὅλο τὸ μεράκι τους... Μεράκι
τάχα γιὰ τὸν ὁμορφο χορὸ ἢ μεράκι γιὰ
κείνης; Ποιὸς ξέρει... Πάντα ὅμως με-
ράκι.

Εἶναι μεράκια λογιῶν-λογιῶν. Γιὰ ὡ-
ραῖες γυναῖκες, γιὰ ὁμορφα πράγματα,
γιὰ φυσικὲς ὁμορφιές. Ὁ τεχνίτης φτιά-
νει κάτι μὲ μεράκι. Ὁ ἕνας δένει σιγά-
για μὲ μεράκι, ὁ ἄλλος ζωγραφίζει μὲ
μεράκι. Ὁ τρίτος φτιάχνει ἕνα μποντέτο
λουλούδια μὲ μεράκι... Τί εἶν' αὐτό;
Πάθος ἢ ἀγάπη τῆς τέχνης; Πόθος τῆς

δρομοφιάς ἢ δημιουργική πνοή; Εἶναι τὸ μεράκι. Τελείωσε!

* *

—Μὰ ὡς ποῦ πάει αὐτὸ τὸ μεράκι; Ὡς ποῦ μπορεί νὰ κυριέψη τὸν ἀνθρώπο;

Ἔτσι ῥωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου ἓνα βράδυ, πὺν σὰν πάντα, καθόμουν στὴν ταβέρνα τοῦ κύρ-Σταύρου... Καὶ σὲ λίγο ἄκουσα πλάϊ μου, στὸ ἄλλο τραπέζι νὰ κουβεντιάξουν δυὸ χωριάτες ἀπὸ ἄλλο χωριό. Ὁ ἓνας εἶχε μαζί του καὶ μερικά λαγήνια καὶ κανάτια. Τάφερε νὰ τὰ πωλήσῃ στὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ χωριὸ του. Ἀπὸ τὴν κουβέντα κατάλαβα πὺς αὐτὸς φκιάνει τέτοια. Αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη του. Ἀπὸ τὰ χέρια του βγαίνουν κανάτια καὶ λαγήνια, στάμνες καὶ βάζα. Ἄγγειο πλάστης δηλαδή. Ἐκεῖ κάτω στὸ χωριὸ του ἔχει φάμπρικα ἀπὸ ἄγγειὰ καὶ γυρίζει στὰ γύρω κεφαλοχώρια καὶ τὰ πουλάει, προπάντων χοντρικῶς.

Τὰ φκιάνει ὁ ἴδιος.

—Καί, ξέρεις, πόσο μοῦ γουστάρει ἡ τέχνη μου; λέει στὸν πλαϊνό του, στὸ φίλο του. Ναί. Ἔχω μεράκι... Κι' ὅταν μὲ πιάνει αὐτὸ τὸ μεράκι, ἄστα!...

Ὡστε καὶ κεῖνος πὺν φκιάνει λαγήνια καὶ τσουκάλια μπορεί νᾶχη μεράκι; Κι' αὐτὸς τάχα συνεπέρνεται ἀπὸ τὴν ὁμορφιά καὶ ἀπὸ τὸ κάθος τῆς δουλειᾶς του; Τὸ πρᾶγμα μοῦ φάνηκε περίεργο. Ὡστόσο ἐπρόσεξα τὴν ὁμιλία τοῦ τεχνίτη ἐκείνου κι' ἄκουσα πὺν ἔλεγε:

—Σήμερα ἔτσι μ' ἔπιασε τὸ μεράκι.... Μοῦτυχε μιὰ ποσότητα χῶμα καλὸ καὶ καθαρό, κόκκινο καὶ γλυστερό, ὅπως τῶθελα. Τί νὰ σοῦ πῶ; Τὸ δούλεψα μὲ ὄρεξη. Ἀφοσιώθηκα σ' αὐτό. Μ' ἔπιασε τὸ μεράκι τῆς δουλειᾶς μου. Τὸ δούλεψα γοργά. Τὸ πῆρα στὸν τόρνο κι' ἄρχισα... Τί νὰ σοῦ πῶ; Δὲν μποροῦσα ν' ἀφίσω τὴ δουλειά. Τὸ μεράκι δὲν μ' ἄφισε. Ἐφτιασα ἀπ' ὅλα. Λαγήνια καὶ κανάτια καὶ τσουκάλια καὶ πιᾶτα. Ἐγιόμισα τὸ μαγαζί. Τὸ μεράκι μ' εἶχε πιᾶση γιὰ καλὰ... Καὶ μόνο τίς πέντε τ' ἀπόγιομα,

πὺν ἄκουσα νὰ σφυρίζῃ τὸ τραῖνο ἀναπαύθηκα. Σκέφτηκα πὺς δούλευα ἀπὸ τὸ πρωῖ καὶ πὺς ἦταν πέντε ἡ ὥρα... Τόσο μὲ εἶχε ἀρπάξῃ τὸ μεράκι...

—Καὶ δὲν ἔφαγες τὸ μεσημέρι; ἐρώτησεν ὁ ἄλλος πεζᾶ.

—Τί λές; Πὺς νὰ φᾶω; Δὲν ξεκολοῦσα σοῦ λέω ἀπὸ τὴ δουλειά. Μεράκι εἶναι αὐτό...

Ὁ ἄλλος ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὴν κουβέντα. Αὐτὸς μπορεί νὰ μὴν εἶχε ἰδέα ἀπὸ τέτοια μεράκια. Μπορεῖ νὰ ἤξερε ἄλλα. Γιὰ γυναῖκες, γιὰ ὁμορφιές. Ὅχι γιὰ τσουκάλια.

* *

Κι' ὁμως...

Αὐτὸ τὸ μεράκι, αὐτὸ τὸ ἄτιμο μεράκι μᾶς κυριεύει ὅλους μας. Ἔτσι ψυχρὰ καὶ μὲ τὸ συλλογισμό μας ξεκαθαρισμένο θὰ κάναμε λίγη δουλειά καὶ ἄψυχη Καλλιτέχνης καὶ τεχνίτης μαζί. Τὸ μεράκι ὁμως μᾶς ἐμψυχώνει. Καὶ κάνουμε θαύματα, πὺν δὲν θὰ πιστεύαμε πὺς μπορούμε νὰ τὰ καταφέρουμε... Χωρὶς μεράκι — τάχα νᾶναι τὸ πάθος;—δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τὰ ὠραῖα καὶ τὰ μεγάλα ἔργα. Βέβαια τὸ μεράκι εἶναι τὸ πᾶν... Αὐτὸ τὸ ἄτιμο τὸ μεράκι μᾶς κυβερνάει.

Αὐτὰ συλλογιζόμενα μέσα στὴν ταβέρνα τοῦ κύρ-Σταύρου ἐνῶ ἐτραβοῦσα τὸ ἐκπιτοσταράκι μου.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

